

Het isolement

Van Chantal van Mierlo verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

De nummers

Chantal van Mierlo

Het isolement

Ambo|Anthos
Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Van Gelderen literair Agentschap te Amsterdam.
Zie ook www.BoekEenSchrijver.nl

ISBN 978 90 263 3413 9
© 2016 Chantal van Mierlo
Omslagontwerp Studio Jan de Boer
Omslagillustratie © Stephen Carroll / Trevillion Images
Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Being unwanted, unloved, uncared for, forgotten by everybody, I think that is a much greater hunger, a much greater poverty, than the person who has nothing to eat.

Mother Teresa

I

Geruisloos gleeed Coco tussen de lakens uit, ze bleef even op de rand van het bed zitten en probeerde zich te oriënteren. Toen ze hier een paar uur geleden waren gecrasht was het donker geweest, ze hadden niet eens de moeite genomen om het licht aan te doen. Nu was de ruimte om haar heen vol zonlicht en ze zag voor het eerst hoe groot het hier was, hoe luxueus. Glanzend marmer op de vloer, designermeubels en de strakke lijnen in het interieur. Alles ademde geld. Veel geld.

Ze blikte over haar schouder, bekeek de rug van haar verovering van vannacht. Het duurde even voordat zijn naam haar te binnen schoot. Floris. Flarden van wilde seks kwamen bovendrijven. Ze hadden het leuk gehad. Maar de nacht was voorbij en ze moest hier zo snel mogelijk weg, het liefst voordat hij wakker werd. Ze keek rond, op zoek naar haar kleding.

In zijn woonkamer, die minstens twee keer zo groot was als haar hele appartement, vond ze haar jurkje terug op de armleuning van de sofa, het ondergoed op de vloer. Ze schoot jachtig in haar kleren en liep naar de deur, pakte in het voorbijgaan haar tas van de grote glazen tafel.

‘Wat een haast ineens.’

Ze kneepte haar ogen dicht, vloekte binnensmonds. Te laat.

Hij was wakker. Ze draaide zich om, forceerde een glimlach. Floris stond losjes tegen de deurpost aan geleund met zijn armen over elkaar, duidelijk meer op zijn gemak dan zij.

‘Ik moet gaan.’

‘Geen koffie?’

Ze schudde haar hoofd en liep verder. Weg hier.

‘Wacht even.’ Hij liep naar een tafeltje naast de bank, leunde voorover en krabbelde wat op een velletje papier. ‘Mijn nummer.’

Ze pakte het papiertje aan uit beleefdheid. Ze zou hem nooit bellen, *no way*. ‘Goed. Tot ziens dan maar.’

Hij stapte naar voren en legde zijn hand om haar kin, kustte haar. Ze duwde hem weg en greep naar de deurklink. ‘Doei.’

Buiten zoog ze de koele ochtendlucht op en keek om zich heen, ze stond midden op de Keizersgracht. Gelukkig, op een steenworp afstand van thuis.

Langs het water liep ze de Jordaan in, via de smalle straatjes tussen de steigers door en langs goedgevulde bloembakken naar haar benedenwoning op de Bloemgracht. Ze las vluchtig de berichten op haar telefoon. Twee van vannacht, van Kim die wilde weten waar ze uithing en een bericht dat Kim naar huis ging. In de groepsapp scrolde ze langs de foto’s die haar vriendinnen hadden gemaakt, ze glimlachte bij het zien van een selfie van Kim en haarzelf. Haar duim gleed over het beeldscherm, woorden vormden zich razendsnel.

Ben weer boven water... was gezellig. Vanavond loungen? Ze drukte op verzenden en liet de telefoon in haar tas verdwijnen.

Het was zaterdag en er waren veel mensen op pad. De vrolijke stemming op straat gaf haar energie en deed haar vergeten dat ze vannacht te weinig slaap had gehad. Bij het kleine

koffiehuis op de hoek haalde ze een grote filterkoffie en daarna liep ze de Bloemgracht op, naar haar tijdelijke stek. Met haar salaris zou ze zich nooit een woning in het centrum kunnen veroorloven, dus genoot ze ervan zolang het duurde. Een halfjaar had ze nog voor zich, dan zou Marieke van haar reis door Zuid-Amerika terugkeren, en moest ze weer op zoek naar eigen woonruimte.

Ze opende haar tas, zocht in de puinhoop naar haar sleutelbos. Ze haalde haar mobiel, portemonnee en het kleine make-upetui uit de tas. De sleutels waren weg. Verdorie.

Besluiteloos bleef ze midden op straat staan, terwijl voetgangers haar passeerden. Zou ze Floris bellen? Misschien lagen ze daar. Ze was op zoveel plekken geweest vannacht, haar sleutels konden overal zijn.

Ze vouwde het briefje met het nummer van Floris open en stuurde hem een whatsappje om een telefoongesprek te vermijden. Gelukkig vibreerde haar mobiel prompt.

Nee, hier geen sleutels. Sorry. X

Ze zuchtte en keek door de kleine ruitjes van haar souterainwoning naar binnen. Een ruit inslaan was geen optie, en voor de sleutelservice had ze geen geld. Er zat niets anders op, ze moest Freek bellen.

Met een grimmige uitdrukking op zijn gezicht kwam hij de hoek om, stapte af en zette zijn fiets tegen de muur. Freek nam zijn functie als huisbaas nogal serieus.

‘Wat heb je nu weer gedaan? Verloren of gejat?’ vroeg hij.

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik denk verloren.’

‘Hou deze maar tot je een sleutel bij hebt laten maken, dan kun je hem terugbrengen.’ Hij pakte zijn fiets.

‘Freek?’ Er waren allerlei redenen waarom ze niet met hem door één deur kon, maar hij had haar al meer dan eens uit de problemen geholpen. ‘Dank je.’

Na een kort knikje fietste hij weg.

Ze daalde het trapje af en ging naar binnen, schopte haar schoenen uit en trok het jurkje over haar hoofd. Na een druk op de knop werd de ruimte gevuld met loungeklanken. De woning was klein maar perfect, had zelfs een kleine patio met wat groene klimplanten tegen de muur. Het was er amper groot genoeg om een bistrotafeltje met twee stoelen neer te zetten, maar het voelde als luxe om 's avonds een glas wijn te drinken op haar eigen plekje midden in de Jordaan. Over de krakende planken liep ze naar de badkamer en draaide de kraan open.

Een laatste keer draaide Razvan zich om, maar het was onmogelijk de slaap te vatten vannacht. Hij stond op en bewoog zich door zijn appartement zonder het licht aan te doen. Hij opende de grote schuifdeur en stapte naar buiten, voelde de lauwe zomerwind tegen zijn naakte huid. Met zijn handen om de railing geklemd keek hij uit over de binnenstad. Op straat beneden hoorde hij ze lallen, de losers die nu pas de kroegen uit strompelden om verdoofd door de alcohol naar huis te zwalken. Vermoedelijk de laatsten vannacht, na hen zou het stil worden, een uurtje of anderhalf, voordat de eerste vroege vogels zich naar hun werk haastten, door de stad hollend als hamsters in een rad.

Hij draaide zich om en liep naar badkamer, dronk lauwwarm water uit de kraan. Het zou al licht zijn voordat hij zo uitgeput was dat de dwingende gedachten hem eindelijk met rust lieten en hij zou wegglijden in het donker.

Morgen moest hij fit zijn, er wachtte veel werk op hem. Hij overwoog even nu meteen achter zijn computer te kruipen, hij was immers wakker. Gisteren had hij een nieuwe adressenlijst uit Roemenië gekregen. Het was een tijdrovende maar eenvoudige klus, hij had al bedacht welke strategie hij dit keer zou volgen.

Hij ging op de bank zitten, het koele leer voelde aange-

naam. Door de grote balkondeur kroop de warmte naar binnen, terwijl de airconditioning op de achtergrond zacht ronkend protesteerde. Hij liet zijn hoofd in zijn handen zakken. Hij dacht aan haar, het beeld stond op zijn netvlies gegrift. De bos krullen die om haar hoofd veerde terwijl ze danste, het glanzende laagje zweet op haar huid, de heupen die zich op de maat van de muziek bewogen. Hij had haar bekeken, de hele nacht. Op afstand was hij haar gevolgd op haar tocht door de discotheken van Amsterdam. In de deinende massa had hij alleen maar oog voor haar gehad. Hij was langs haar gelopen, had zijn hand over haar blote rug laten glijden, die warm en vochtig aanvoelde.

Hij balde zijn vuisten en kwam overeind, trok zich los van het leer, dat aan zijn lichaam plakte. Met ferme stappen liep hij naar de slaapkamer, waar hij op zijn buik op bed neerplofte. Hij rook nog steeds haar geur, het zoete aroma van haar drankje vermengd met een licht parfum dat hem deed denken aan het diepe blauw van de open oceaan. Er was geen ontkomen aan. Hij wilde haar aanraken, haar lichaam onder het zijne voelen.

Ze liep de hal van het verpleeghuis in en groette Carla, de receptioniste, die ze bij haar voornaam noemde. De gevel van het gebouw bestond volledig uit glas en op de vloer lag donkergroen natuursteen. Op de balie stond een prachtvol bloemstuk dat het bij deze temperaturen waarschijnlijk niet lang zou overleven. Ze nam de lift naar de derde etage. Haar tas hield ze stevig tegen zich aan gedrukt. Na anderhalf jaar sparen had ze eindelijk genoeg geld gehad om een nieuwe camera te kopen. Geld dat ze aan zoveel andere dingen had kunnen besteden, maar met ijzeren wil had weggestopt. Eindelijk zou ze haarscherpe foto's kunnen maken, ze wilde het liefst meteen beginnen. Maar eerst moest ze naar Rocket.

Haar broer was wakker toen ze zijn kamer binnenkwam. Hij stootte kreten uit en zwaaide met zijn hoofd, voor hem de enige manier om te tonen hoe blij hij was om haar te zien.

Coco glimlachte. 'Goedemorgen, broertje.'

Ze probeerde Rocket meermalen per week te bezoeken, ook al was het maar voor een kwartiertje na haar werk, omdat ze wist hoe goed het hem deed. Vier jaar geleden had ze hem een plek in dit verpleeghuis bezorgd, waar ze hem met een gerust hart kon achterlaten in een eigen kamertje en waar dag en nacht toezicht was. In het begin had ze de hoop gehad

dat ze hem hier verder zouden kunnen helpen, dat hij kleine stapjes zou maken en zich meer bewust zou worden van de wereld om hem heen. Inmiddels wist ze dat die verwachting naïef was geweest. Rocket was een kind van twee gevangen in het lichaam van een volwassen man. Hier had zijn leven iets meer kwaliteit gekregen door de goede zorg van de mensen die hem omringden, en dat stelde haar gerust.

‘Gaat het goed met je?’

Stralend keek hij haar aan terwijl ze het spijlenrek naar beneden klapte. Ze vertelde hem over het dancefestival waar ze met Kim heen zou gaan, over de verloren sleutelbos en de camera die ze had gekocht. Hij volgde haar bewegingen zonder de samenhang van haar woorden te begrijpen.

‘Heb je je weer gestoten?’ Haar vingers gleden over een blauwe plek op zijn voorhoofd. Van het nachtkastje pakte ze een doek, waarmee ze een spoortje spuug van zijn kin poets-te. Zijn kamer was licht, de gele wanden gaven een zonnig gevoel. Er hingen foto’s van haar samen met Rocket, die ze had uitvergroot en ingelijst, in de hoop dat hij haar gezicht nog herkende als ze een paar dagen niet kon komen.

‘Ik heb een nieuw boekje meegebracht.’

Ze ging naast hem op bed zitten en hij vlijde zijn logge lichaam tegen haar aan toen zij het prentenboek opensloeg om het verhaal van de Gruffalo aan hem voor te lezen. Stil luisterde hij hoe ze vertelde over een monster en een muis, tot ze hem na het laatste rijmpje aankeek. Hij maakte een grin-nikend geluid en ze vroeg zich in stilte af of hij genoten had van het verhaal of gewoon van haar aanwezigheid. Ze besloot dat het onbelangrijk was en klapte het boek dicht.

De deur schoof open, de man die binnenstapte zag ze voor de eerste keer. Hij was jong voor een arts, misschien een paar jaar ouder dan zijzelf. Zijn gesoigneerde baard was iets don-kerder dan zijn haar, dat hij in een staartje droeg.

Ze liep naar hem toe en gaf hem een hand. ‘Ik ben Coco, Rockets zus. Ben jij nieuw hier?’

‘Jeroen.’ Hij glimlachte en stak zijn handen in de zakken van de witte jas. ‘En nee, ik ben er al een tijdje. Ik werk hier als ergotherapeut, maar dit is wel de eerste keer dat ik Rocket kom halen. Ik wil wat dingen met hem uitproberen.’

‘Wat bedoel je?’ Ze sloeg haar arm om Rocket heen, die onrustig op en neer wipte.

‘Basale stimulatie.’

‘Wat ga je met hem doen?’

‘Dat hangt een beetje van Rocket zelf af. Ik wil hem meer bewust maken van zijn lichaam en zijn omgeving.’

‘Dat is al vaker geprobeerd, het heeft hem niet verder gebracht. Ik heb geen zin om hem uit zijn comfortzone te laten halen voor een of ander experiment. Hij is rustig en tevreden op dit moment.’

‘Behalve het bonken dan.’

‘Bonkt hij weer?’ Een zwaar gevoel nestelde zich in haar maag, ze had zelf meer dan eens meegemaakt dat haar broer zijn hoofd tegen de muur aan sloeg, tot bloedens toe. ‘Daar weet ik niks van.’ Sinds de verhuizing naar dit verpleeghuis was hij stabiel geworden, en hij had zichzelf al een hele tijd geen pijn meer gedaan. Waarom hadden ze haar niet verteld dat er een terugslag was in zijn gedrag?

‘Ja, daarom ben ik hier.’

Ze liet haar blik zakken. Verdorie.

‘Ik neem hem mee naar de nieuwe snoezelruimte om te kijken of hij reageert op lichtprikkels.’

Ze gleed van het bed af en ging voor Rocket staan, die achter haar rug ondefinieerbare geluiden maakte. ‘Hij is bang in het donker.’

Jeroen knikte.

‘Heel bang. Ik sta niet toe dat hij bang wordt gemaakt.’

‘Geen zorgen, ik zal goed op hem letten, maar ik wil hem nu graag meenemen, mijn schema is aardig vol vandaag.’

Ze draaide zich om en sloeg haar armen om Rocket heen, probeerde de stank van opgedroogd speeksel te negeren. ‘Ik kom morgen weer, goed? Dan neem ik je mee naar buiten en gaan we foto’s maken.’

Ze vluchtte de kamer uit en probeerde de andere bewoners die door hun verzorgers door de gangen werden gereden te negeren; ze leidden net zo’n uitzichtloos bestaan als Rocket.

Hij nam een slok en zette het flesje mineraalwater naast zijn laptop, focuste op het beeldscherm en de site die hij had gebouwd. Een perfecte kopie van die van de Rabobank, voor een leek was de valse pagina onmogelijk te onderscheiden van de echte. Hij leunde tevreden achterover en streek met zijn vingers door zijn halflange lokken. Even sloot hij zijn ogen en luisterde hoe de druppels tegen de ruiten achter hem kletterden. Hij genoot van de sinistere sfeer van het onweer en snoof de geur op van de atmosferische ontlading die volgde op een bloedhete dag.

De rel rond het lek bij de Rabobank kwam als geroepen. Zijn actie van vandaag had grote kans van slagen, allemaal dankzij het nieuws over een hackeraanval op de bank, waardoor de gegevens van duizenden klanten op straat waren beland. Mensen maakten zich zorgen en verwachtten een melding. Er waren altijd wel een paar stumpers die hun gegevens intypten op een van zijn phishing sites, waarna die direct naar Roemenië werden gestuurd en hun rekening in no time geplunderd werd. Maar nu, met alle commotie rond de Rabobank, was te verwachten dat het er een paar honderd zouden zijn.

Hij opende het bestand dat hij vanuit Roemenië toegestuurd had gekregen, scande de e-mailadressen, op zoek naar

niet-alledaagse namen. Hij verwijderde ze uit het Excelbestand en plakte ze in de map die hij voor privédoeleinden had aangelegd. Deze personen had hij voor lucratiever gebruik geselecteerd. Hij hield een map bij voor ieder van hen, waarin hij alle persoonlijke gegevens verzamelde.

Niemand in Roemenië hoefde te weten dat deze mensen de Rabobank-mail niet zouden ontvangen. Zijn opdrachtgevers zou het nooit opvallen dat er een paar keer meer of minder naar hun valse site werd doorgelinkt, dat risico was ingecalculeerd. Hij was ze de baas. In hun eigen land mochten ze dan flinke boeven zijn, hier in Amsterdam konden ze hem niet veel maken, bovendien hadden ze geen idee van zijn dubbele agenda.

Het was voor hem nooit een bewuste keus geweest om op deze manier geld te verdienen. Als hij terugkeek op de laatste jaren was het meer een samenloop van omstandigheden geweest. Niet dat hij er bijzonder rouwig om was. Hij leefde er goed van. Binnen zijn eigen universum, waarin hij nooit direct met zijn slachtoffers in aanraking kwam, leek het alsof die wereld alleen virtueel bestond. Hij deed tenslotte niemand pijn. Fysiek dan. De mensen wier geld hij jatte waren doorgaans gefortuneerd genoeg om het tegoed op hun lopende rekening te kunnen missen. Ze zouden er niet aan onderdoor gaan.

De e-mail die hij opstelde was professioneel en foutloos, de belangrijkste en misschien wel enige reden waarom hij voor deze job zoveel geld kreeg. De meeste phishingmails waren gemakkelijk te herkennen door de onlogische inhoud of joekels van spelfouten. Dat zou hem niet gebeuren, hij had een neus voor actualiteiten en greep de beste opties aan die zich voordeden. Hij had zijn waarde voor de Roemeense groep in de afgelopen twee jaar bewezen en kreeg een deel van de opbrengst. Dat hij ze fleste waar ze bij stonden gaf hem een kick.

Een laatste keer las hij de tekst waarin de Rabobank-klant erop werd gewezen dat die vanwege het recente veiligheidsprobleem zijn toegangscode diende te wijzigen op een speciaal daarvoor aangemaakte site. Hij kopieerde de adressen uit de lijst en verstuurde de mail vanaf een Rabobank-adres. De resultaten zou hij nooit te zien krijgen, die liepen direct door naar Roemenië. Dat hij niet kon controleren of ze hem werkelijk zijn beloofde deel overmaakten deed hem niet. Alleen al de persoonsgegevens die de Roemenen hem leverden loonden de moeite. Bovendien was hij niet op hun opdrachten aangewezen, hij kon uitstekend voor zichzelf zorgen.

Hij stond op, liep naar het raam. De regen vloeide in grillige sporen naar beneden. Hij dacht aan haar. De hele dag had hij moeite gehad zijn hoofd erbij te houden, voortdurend dwaalden zijn gedachten af naar het meisje. Het was twee weken geleden dat hij haar voor het laatst had gezien en nog steeds spookte ze door zijn hoofd. Het maakte hem zwak. Hij moest er iets aan doen voordat het een probleem werd voor zijn werk, onoplettendheid kon hij zich niet veroorloven. Het was niet zijn stijl om achter een meisje aan te lopen, hij had verwacht dat ze wel contact met hem zou opnemen, zoals de anderen dat deden. Waarschijnlijk was dat juist het punt. Ze reageerde anders dan de rest en daarom had ze zijn interesse gewekt.

Hij zakte terug in het soepele leer van zijn bureaustoel en typte haar naam in. Verrassend snel vond hij haar Facebookpagina tussen die van andere meisjes die Coco de Jong heetten. Hij herkende meteen haar foto. Coco-Kerala de Jong. Aparte naam.

Hij leunde naar voren en klikte op de foto's waarop ze schaars gekleed op het strand te zien was. Veel foto's waren 's avonds gemaakt tijdens het uitgaan, de krullen weerbarstig om haar gezicht, haar huid glimmend. Hij klikte er een aan,

stelde zich voor hoe ze had gedanst toen deze foto werd genomen. De mannenogen die haar volgden op de dansvloer. Aandacht waarvan ze zich niet eens bewust leek.

Hij bekeek haar tijdlijn en de personen met wie ze veel contact had. Hij surfte naar de pagina van ene Kim, die vaak op haar foto's te zien was. Ook Kims pagina stond vol met foto's uit het clubcircuit. Een glimlach gleed over zijn gezicht. De meisjes hielden van een feestje. Hij zocht in haar vriendenlijst, pikte er een vrouw uit die met Kim bevriend was, maar niet met Coco. Als Esther zou hij zich voordoen. Het was een koud kunstje om met een valse identiteit in haar vriendengroep opgenomen te worden. Zo zou hij haar ongestoord kunnen volgen zonder dat ze zich door hem bekeken voelde. Ze zou geen idee hebben. Hij sloeg een paar foto's op in een mapje op zijn desktop en maakte de pagina van zijn alter ego Esther aan. Vervolgens stuurde hij Coco een vriendschapsverzoek.

Het zou hem verbazen als ze hem afwees.

Hij sloot zijn browser en leunde achterover, dronk het flesje leeg. Er was werk te doen. Tijd om te kijken of er prooi had gereageerd op zijn inspanningen van gisteren.